

In dit nummer o.a.:

WK ADOPTIEKIDS	4
PROJECTEN:	6 - 23
Angeles Sonadores, Montenegro, Altos De Oriente, Casa Del Buen Dios, School Claudia, Hombres Hermanos, Jeison, Montanuela, Nueva Florida, San Nicolas	
20 JAAR VRIENDSCHAP	24
AARDVERSCHUIVING EN OVERSTROMING	26
PAULIPRAAT	28

Stichting Hogar helpt!

HOGAR nieuws

2025

**nummer 1 - winter
JAARGANG 30**

HOGAR-Nieuws is een
uitgave voor Stichting-Hogar

CASA DEL BUEN DIOS **12**

Altos de Oriente **AARDVERSCHUIVING EN OVERSTROMING** **26**

VOORWOORD

Voorwoord van de redactie

In het voorjaar is Hans Kersten, vergezeld van Karel en Tine van den Berg, voor het laatst afgereisd naar Colombia. Het werd een reis met een lach en een traan. Hans zal daarover zelf in dit nummer vertellen!

Dankzij jullie extra giften konden we ook dit jaar de projecten weer blijven ondersteunen. Het is ontzettend bijzonder dat jullie nog steeds trouw zijn aan het geboorteland van onze kinderen en aan onze stichting. Jullie donatie wordt besteed aan de projecten die Stichting Hogar al zoveel jaar draaiend houdt in Colombia.

We zouden dit erg graag nog blijven doen! Elke cent komt goed terecht, elke cent wordt besteed aan de projecten. Blijf dus vooral doneren wat je kan missen!

In dit nummer kan je over alle projecten lezen, dankzij een update van Hans. Buiten beginnen de bladeren te vallen en we gaan alweer aftellen naar de feestdagen.

Nestel je dus in een fijne stoel met deze editie van Hogarnieuws!

WK ADOPTIEKIDS

4 Jaarlijks voetbalspektakel in Sportpark Blankensteijn in Vianen.

SCHOOL MONTENEGRO

26 Nieuwe schommels, houtwerk op diverse plaatsen repareren en het geheel weer eens lekker in de verf zetten.

CASA DEL BUEN DIOS

8 Maximaal 23 kinderen kunnen hier verblijven in afwachting van een operatie in het nabijgelegen ziekenhuis.

20 JAAR VRIENDSCHAP

24 In oktober 2005 ontmoetten 3 families elkaar in hotel Santa Julia te Medellín.

AARDVER-SCHUIVING

26 Aardverschuiving en overstrooming vlakbij 'onze' school Altos de Oriënte, als gevolg van een wolkbreuk: 27 doden

Abonnee worden?
Mail ons dan op
leden@hogarnieuws.nl
U bent van harte
welkom!

HOGAR-Nieuws staat boordevol foto's en updates van alle projecten waar Stichting HOGAR al jarenlang haar steun aan geeft. Projecten die ook echt van de grond zijn gekomen door de toeloozende inzet van de vrijwilligers. Mooie en bijzondere projecten waar ook nog groei in zit. Hierdoor heeft Stichting HOGAR een goede naam opgebouwd binnen de verschillende gemeenschappen waarin de projecten zich bevinden. Maar ook de lokale overheden weten Stichting HOGAR inmiddels te vinden en te waarderen als volwaardige partner en adviseur op het gebied van projecthulp. Dankzij de

donaties en de goede besteding daarvan krijgen immers duizenden kinderen een kans op een betere toekomst!

Abonnement

U kunt abonnee worden van HOGAR-Nieuws voor maar €15,- per jaar. U wordt 1 keer per jaar middels het magazine op de hoogte gehouden van de voortgang van alle bestaande projecten en de financiële kant ervan. Niet alleen in beeld, maar ook in geschrift wordt gedetailleerd weergegeven hoe alles ervoor staat en wat er precies dat jaar gedoneerd is.

Een kind, een maaltijd!

**Maak € 17,⁵⁰ over op
NL14 INGB 0009 5617 37**

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'

EEN MAAND
LANG ETEN OP
SCHOOL

Een kind, een tas!
**Maak € 17,⁵⁰ over op
NL14 INGB 0009 5617 37**

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Voorwoord

Van de voorzitter

Ook voor mij is het wel even wennen dat er jaarlijks nu maar één in plaats van twee keer een Hogar nieuwsblad wordt uitgegeven. Het was twee jaar en vier maanden geleden dat we in Colombia de projecten hebben bezocht. Ook dat was vreemd, normaal gingen we elk jaar.

Samen met Karel, onze penningmeester en zijn vrouw Tine hebben wij van 15 t/m 30 maart 2025 alle projecten bezocht. We hebben een waardevolle reis gehad waarbij al onze lopende projecten nog eens goed zijn beoordeeld. Ik vraag de lezers speciale aandacht voor het artikel over WK Adoptie Kids. En vooral de ramp op Altos de Oriente! Ga er maar weer eens lekker voor zitten met een bakje koffie erbij want er is weer genoeg te lezen over hetgeen we toch, mede dankzij veel financiële bijdragen van uw kant, nog steeds kunnen bewerkstelligen! Dank daarvoor!

HANS KERSTEN

WK AdoptieKids

Een gigantisch voetbalspektakel dat 21 juni dit jaar voor de 14e keer plaatsvond! Bij benadering van het Sportpark Blankensteijn in Vianen merkte ik al aan de file dat ik met een groot evenement te maken had. Verkeersregelaars stuurden alle auto's naar verder gelegen parkeerplaatsen. Vanwaar grote drommen mensen zich verder wandelend begaven naar het sportpark.

Frank Pauli, een van onze Stichting HOGAR Projecthulp bestuursleden, is tevens bestuurslid van WK AdoptieKids! Wie appels vaart, die appels eet want Frank had voor mij een speciale parkeerplaats geregeld! Helemaal top want ik mocht wel langs de dranghekken en kon nu vlak naast de hoofdingang parkeren! Fantastisch deze vipbehandeling welke mij minstens een kwartier lopen scheelde! Ik wist niet wat ik meemaakte, 's morgens om negen uur waren er al zeker meer dan een paar duizend mensen aanwezig! Vaders, moeders, opa's, oma's en waarschijnlijk ook vele vrienden van de 892 geadopteerde kinderen die deze dag deelnamen aan dit sportieve evenement.

Samen elkaar ontmoeten, voetballen en nieuwe vriendschappen opbouwen. Kinderen uit 32 verschillende landen die deze dag een onvergetelijke dag beleefden door, opgedeeld in samengestelde voetbalteams, tegen elkaar voetballen. Om tien uur ging de dag van start met een grote vlaggenparade waarbij elk land, met hun eigen vlag voorop, het grote veld op kwam. Tot tweemaal toe onderbroken met een ware fitness oefening voor alle deelnemertjes. Gadegeslagen door inmiddels duizenden toeschouwers van wel drie rijen dik rond het grote veld kwamen de voetballertjes het veld op. Met grote trots droegen ze allemaal hun prachtig gekleurde T-shirt. Kortom een indrukwek-

kend gebeuren waarbij veel ouders hun kind toeriepen en waarvan sommigen apetrots op zijn omdat hun kind de vlag mocht dragen! Natuurlijk ging mijn aandacht het meeste uit naar de Colombiaanse groep. 32 Kinderen waarvan er een aantal waarschijnlijk mede door de begeleiding van Stichting HOGAR in Nederland een nieuw leven zijn gestart. Uiteraard maakte dit de dag voor mij speciaal en is dit dan ook de reden dat ik naar dit grote feest ben afgereisd! Vol trots hoopte ik ook wel stiekem dat ik ook HOGAR-ouders tegen zou komen. Ik moet toegeven dat ik niet veel naar de voetballende jeugd heb gekeken maar dat komt ook omdat er van mijzelf geen kinderen deelnamen aan deze wedstrijd dag. Wat dat betreft heb ik mijn tijd gehad. Rondlopend langs de vele mensen gebeurde het meerdere malen dat ik op mijn schouders werd getikt en iemand tegen mij zij, "Hoi, jij bent toch...". "Ja, dat klopt," zij ik dan vol trots, "maar neem me niet kwalijk, wie zijn jullie?". Gelukkig begreep men meteen wel dat het voor mij nu eenmaal onmogelijk is om alle namen van de HOGAR-ouders te onthouden. "Kijk daar rent onze zoon, hij heeft alweer de bal, wat kan hij goed voetballen he?". Uiteraard werden de ervaringen van vroeger naar voren gehaald en kreeg ik te horen hoe het leven hen vergaan was. Met overigens niets anders dan "lof" voor HOGAR en hun altijd maar weer lieve geduldige contactpersoon! Ik kan niet anders zeggen dan dat ook alle vrijwilligers van de WK Adoptie Kids organisatie veel "lof" verdienen. Ga er maar aanstaan. Tot in de puntjes was aan alles gedacht. Het was heel warm, er waren meerdere waterpunten. Voldoende eet mogelijkheden met voedsel uit diverse landen! Volop ruimte om er even bij te gaan zitten en te genieten van de mensen om je heen. Ook waren er diverse landen en organisaties vertegenwoordigd met een marktkraam. Een heuse drumband zorgde voor muzikale ondersteuning. Met de wetenschap dat niet alle gezinnen

de adoptie hebben ervaren als gewenst of verwacht, had men er zelfs aan gedacht om ook een speciale plaats in te richten voor INEA, een organisatie welke aandacht besteed aan Identiteit, Nazorg, Erkenning en Adoptievraagstukken. Dat deze stand geen overbodige luxe was bleek wel uit de meerdere gesprekken welke ik die dag heb gevoerd met de ouders waarbij naar voren kwam dat een dag als deze juist voor hun zoon of dochter een ideale uitlaatklep was. Lekker rennen, je zinnen verzetten en met andere kinderen nieuwe vriendschappen opbouwen en ervaringen uitwisselen. Kortom een zinvolle bijkomstigheid van deze dag.

Een dag die in alle opzichten als "geslaagd" mag worden genoemd en zeer zeker voor herhaling vatbaar is. Een echte aanrader! Organisatie, "gefeliciteerd".

Het verbaasde mij dat er uit zoveel verschillende landen kinderen naar Nederland zijn geadopteerd!

Zuid-Afrika, Lesotho, Colombia, Oeganda, India, Haïti, Hongarije, Nederland, Benin, Suriname, Ghana, Brazilië, Filipijnen, Bolivia, Bulgarije, Nicaragua, Burkina Faso, Israël, Portugal, Kenia, DR Congo, China, Taiwan, Nigeria, Verenigd Koninkrijk, Marokko, Slowakije, Sri Lanka, Malawi, VS, Thailand, Ethiopië.

HANS KERSTEN

ANGELES SONADORES

Dromende engelen! Nee, dit heeft niets met een kerk of kapel te maken maar het betreft een onderkomen voor kinderen. En of dit ook allemaal “engelen” zijn dat valt nog te bezien. In elk geval betreft het hier ongeveer 45 kinderen die in deze ruimte meerdere malen per week kunnen relaxen, spelletjes doen, lezen of zich op welke manier dan ook kunnen vermaken.

In het HOGAR-Nieuws nr 1 van vorig jaar had ik gemeld dat het om een schooltje ging van ongeveer 65 leerlingen. Maar deze info is bij mij niet juist overgekomen. Al eerder heeft Fausto namens HOGAR hier de nodige hulpmiddelen geschonken. Naast het bezighouden van de jeugd wordt er ook eenmaal per week een warme maaltijd verstrekt! Gilberto, de goede kennis van Fausto die ook met enige regelmaat met Fausto naar Altos de Oriente rijdt, is de initiatiefnemer van dit projectje. Nadat wij de “safariewandeling” teruggelopen zijn na ons bezoek aan het project Altos de Oriente brengen wij een bezoek aan Angeles Sonadores. Binnen worden we hartelijk ontvangen met een flesje cola en luisteren naar de enthousiaste verhalen van Gilberto. Ongeveer 12 vrijwilligers helpen dit

project en verzorgen ook maaltijden voor de arme straatbewoners in de binnenstad van Medellin! Om de vrijwilligers blij hun werk te kunnen laten doen is het wel zaak dat ze over een goede keuken kunnen beschikken maar deze laat te wensen over. De keukenkast deurtjes hangen niet alleen op “half zeven” maar de plankjes in de kastjes zijn ook stuk. Ook de afzuigkap hangt omlaag en functioneert niet! Terwijl wij het hierover hebben wordt ons een bord eten voorgezet. Het betreft hier stukjes yuka, een harde vette worst, een stuk vet taai vlees, rijst en bruine bonen! Dit alles met daarbij wat stukken arepa. Karel kijkt mij met gefronste wenkbrauwen aan en fluistert naar mij “Hans, moet ik dit nu echt opeten”? Dat hij hier nu net niet op zat te wachten laat zich raden want hij worstelt al een paar dagen met

een behoorlijk ontregelde stoelgang!! Terwijl ik zit te genieten van dit alles doet Karel zijn best en eet van alles wat. Zich realiserende dat dit waarschijnlijk wel de nodige gevolgen voor hem zal hebben. Genoeg hierover. Samen met Karel en Fausto delen wij Gilberto mede dat we zijn project wel een injectie willen geven maar dat we dit niet met eten willen doen maar meer met hulp aan de vrijwilligers! Wij nemen deze keer de keukenkasten met afzuigkap en nog wat pannen voor rekening van Stichting HOGAR Project-hulp! Het nieuws dat wij er waren deed al snel de ronde want voordat ik mijn

bordje leeg had zaten er al vijf andere vrijwilligsters bij ons. Onder gejoel dat we hun wilden helpen namen we “voldaan” handenschuddend afscheid.

HANS KERSTEN

Begin juli kregen wij van Fausto te horen dat dit project helaas gesloten moest worden als gevolg van de aardverschuiving op Altos de Oriente. Dit project ligt ongeveer 100 meter lager en de stromende modder en water lawine heeft ook dit gehucht ontoegankelijk gemaakt. Hopelijk kunnen de kinderen binnen afzienbare tijd weer gebruik maken van hun recreatie ruimte. Bij het ter perse gaan van dit nummer was hierover nog niets met enige zekerheid te zeggen.

SCHOOL MONTENEGRO

We hadden de afspraak gemaakt dat we er om 10 uur zouden zijn. Maar door een wegafzetting moesten we een heel eind omrijden! Nadat we keurig alle aanwijzingen hadden gevolgd kwamen we weer uit op dezelfde plek als waar we gestart waren. "Eso es Colombia", aldus Fausto. Dus nog maar een keer geprobeerd. Uiteindelijk waren we om 13.00 uur bij de school.

De directrice had de moeite genomen om met een viertal kinderen op ons te wachten. Het welkom was er niet minder om! Ook was er een juffrouw aanwezig met haar moeder. Deze laatste wonen in het leraren verblijf van de school. Een lekker glaasje limonade en een rondleiding door de school volgde. Uitgebreid werd stilgestaan bij de geschenken computer en het gymlokaal waar we uiteraard getuigen moesten zijn van de nodige kopduikelingen! De vloer was voorzien van de nodige HOGAR vloermatten wat het geheel natuurlijk wel speciaal maakte. De directrice wees ons op de buitenspeeltuigen. Niet alleen waren de schommels stuk maar ook het houtwerk begon hier en daar gebreken te vertonen. Besloten werd om hier wat aan te gaan doen. Nieuwe schommels, houtwerk op diverse plaatsen repareren en het geheel weer eens lekker in de verf zetten. De bril van de juffrouw viel regelmatig naar het puntje van haar neus waarvoor zij

zich excuseerde en liet zien dat beide poten van de bril stuk waren. Een nieuw montuur werd door ons toegezegd want zo kon ze niet echt goed haar werk als juffrouw voortzetten. Haar moeder, die met haar op de school woont, gaf mij af en toe een zachte por in mijn rug omdat ze iets wilde vragen. Dit soort situaties zijn voor mij niet helemaal onbekend. Meestal gaat het om geld en wil men met iets geholpen worden. Ook nu bleek dit het geval te zijn. Zij troonde mij mee naar haar woonverblijf en maakte mij duidelijk dat zij met haar zere been hoognodig naar een dokter moet maar dit alsmaar had uitgesteld wegens geldgebrek. De school ligt behoorlijk afgelegen en naar een dokter gaan kan alleen lopend of met een taxi. Ik had al wel gezien dat lopen geen optie was dus de taxi was de enige optie. Okay dan, "maar ik moet ook die dokter be-talen"! Daar sta je dan met een portemonnee in je zak met een paar miljoen pesos! U, als lezer, kent mij al wel

een beetje dus om een lang verhaal kort te maken heeft u allang begrepen dat ik mijn hand over mijn hart zou gaan strijken en haar het de benodigde pesos heb gegeven! Het gevolg, zij liet en traantje van blijdschap en liep meteen naar haar dochter om het blijde nieuws te vertellen! Hulp is hulp en zo moeilijk is dat nou ook weer niet wanneer je penningmeester

met je meereist en meteen begrip toonde voor mijn impulsieve uitgave! Met het bovenstaande verslag kunt u zien, als lezer en sponsor van HOGAR, waar uw geld blijft. Ik heb het al vaker gezegd, ik heb de mooiste baan van de stichting, namelijk uw geld uitgeven! Maar dan moet u nog wel blijven doneren natuurlijk!

HANS KERSTEN.

OP SAFARI NAAR SCHOOL ALTOS DE ORIENTE

Vanaf de bouw van deze school in 2008, dus al ruim 17 jaar geleden, zijn er tientallen krotten illegaal bijgebouwd rond en langs de bergwand van “de hoogte van het oosten”. De 360 families van toen zijn uitgebreid naar zeker meer dan 1000! En de kinderpopulatie in 2008 werd geschat op 1100 en is nu meer dan verdubbeld. Bijna allemaal vluchtelingen voor het geweld uit de provincies Antioquia, Choco en Santander. En dan de bedenken dat dit geweld, zij het gelukkig in mindere mate, nog steeds voortduurt.

Toen in 2008 de school geopend werd bood de school ruimte aan totaal 280 kinderen. Sindsdien heeft er enige verandering plaatsgevonden door het plaatsen van een paar tussenmuren waardoor er de laatste jaren 320 kinderen een opleiding kunnen volgen. Stichting HOGAR mag zichzelf hiermee zeer zeker feliciteren. En dan te bedenken dat alles voor die tijd bestond uit een oud vervalten houten optrekje met 70 kinderen! Zij waren verstoken van alle elementaire dingen wat betreft educatie! Ook bood deze barak geen sanitaire faciliteiten. Jaarlijks bracht Stichting HOGAR Project-

hulp een bezoek aan dit grandioze project en evenzovele jaren moest er een flinke “4 wheel drive” auto worden gehuurd om de lange hobbelige weg naar boven te komen! Maar dit jaar.....we konden het bijna niet geloven, werd deze weg stevig onder handen genomen door de overheid! De beruchte hobbelige weg naar boven naar ons project Altos de Oriente en naar de vele huisjes die er langs gebouwd waren werd eindelijk geplaveid. Hierdoor was het deze reis niet mogelijk om met de vierwielen aangedreven auto naar boven te komen. Maar.....Fausto had wel een andere route om daar te komen.

Een minstens zo hobbelige weg moest worden afgelegd langs de achterkant van de berg maar daarvoor moest wel de laatste kilometer worden gelopen! Een route waarbij wel de nodige behendigheid werd gevraagd. Fausto moet hebben gedacht, die ouwe Hans en Karel gaan het vast moeilijk krijgen. Voor ons beiden had hij een grote stevige stok geregeld en tevens werd besloten dat deze klim voor Tine niet was weggelegd. Zij ging met Angela naar een winkelcentrum! De route ging over grasland van particulieren en hobbelige steile wegen. Hier voorafgaand gingen we in een Jeep, welke bestuurd werd door Gilberto, een goede kennis van Fausto, gedurende 45 minuten over een enorme hobbelige, bijna onbegaanbare weg. Een complete “safari” zoals we dit noemden. Voor mij en Karel een hele belevenis! De grote stok was toch wel nodig om de wandeling en vaak steile klimpartij, wat draaglijker te maken. Over prikkeldraad, zigzaggend om de koeien-vlaaien heen en onder meerdere hekjes kruipend bereikten we, zuchtend van vermoeidheid op deze 2750 meter hoogte, na een dik half uur lopen ons project. Meer dan ooit snaptten wij dat ze het hier “Altos de Oriente” noemen! Bij aankomst merkten we wel dat er hard gewerkt is om alvast het pad van een gedeelte naar de schoolopgang te egaliseren! Hiervoor is met man en macht veel cement gemaakt en is dit alles handmatig verwerkt tot een betere opgang naar de school. Maar een groot gedeelte is nog niet gedaan omdat deze hele operatie gewoonweg heel erg duur bleek te zijn. Het laatste gedeelte naar de school is nog steeds heel moeilijk begaanbaar. Hiervoor is wel alvast een omleidend pad gemaakt waardoor je verder naar boven kunt. Voor de jeugd is dit alles geen probleem maar voor ons was de, ook nog eens natte, grond wel heel goed uitkijken waar je loopt! Al eerder waren de septie tanks geleegd wat heel duur bleek te zijn want de nieuwe

regel is dat deze plaatsen duidelijk herkenbaar en beschermd moeten zijn met een overkapping! De gebouwen zien er goed onderhouden uit. Op een na, deze is door houtrot aan het dak wel deels aan vernieuwing toe! Nog genoeg werk te doen dus. De watertanks staan binnen het hek in de eetgelegenheid. Dit om misbruik te voorkomen! Het hoofdgebouw is al een tijdje geleden voorzien van dakpannen wat een stuk beter is. Ook het tweede gebouw, aan de overkant, zou hiervoor in aanmerking komen, maar eerst maar afwachten of hiervoor genoeg geld beschikbaar is. We hebben tenslotte nog meer projecten! Met dit in acht genomen zijn we heel tevreden over dit project en mogen we trots zijn dat er elke dag 320 kinderen les kunnen krijgen! En toen die hele weg weer terug met inmiddels grote zwarte dreigende wolken boven ons hoofd waren we blij op tijd en droog de jeep weer in te kunnen stappen.

Nauwelijks een maand na ons bezoek is het dak van eerdergenoemd gebouw onder handen genomen en voorzien van een aantal nieuwe balken en nieuwe dakbedekking. Ook zijn de voetbaldoelpalen vernieuwd. Hiermee kan het weer vele jaren vooruit!

HANS KERSTEN

Lees op bladzijde 26 welke ramp er zich voltrok op 25 juni.

PROJECT CASA DEL BUEN DIOS

Het was dit jaar voor de 26e keer dat Stichting HOGAR dit project bezocht. Ik kan mij de eerste keer nog herinneren. Van binnen een kaal pand met van alles net niks om op een fatsoenlijke manier kinderen met hun begeleider, vaak hun moeder, een goed onderkomen te bieden. Maximaal 23 kinderen kunnen hier verblijven in afwachting van een operatie in het nabijgelegen ziekenhuis. Maar de omstandigheden waarin zij verbleven waren niet echt om over naar huis te schrijven.

Als eerste besloten wij om de bedden maar eens volledig aan te pakken. Nieuwe matrassen, bedzeilen en lakens. Alles stonk van de urine en bloedvlekken. Ja, na een operatie werden de kinderen meestal meteen weer in het huis ondergebracht maar van verdere verzorging, wat betreft hygiëne, was bijna geen sprake! Ook hebben we de keuken voorzien van een groot fornuis en er werd een oven en een grote koelkast en aparte vriezer aangeschaft. Ook pasten we de sanitaire voorzieningen aan. Dit alles kon natuurlijk niet in een jaar tijd want daarvoor beschikten we niet over voldoende financiële middelen.

Maar in de jaren daarna hebben we lange eettafels aangeschaft met daarbij de stoelen. Voor het vertier van de kinderen plaatsten we binnen een draaimolentje en buiten een glijbaan en klimrek! Voor binnen kochten we rolautootjes, spelletjes, zitkussens, en kleine tafeltjes en stoeltjes. Voorlopig konden zij voort, maar de enige zorg was nog het dagelijkse eten en drinken en schoonmaakmiddelen. Casa del Buen Dios is sterk afhankelijk van donaties en hulp van zorgzame vrijwilligers. De grootste tegelfabrikant, Corona, heeft het hele pand van prachtige tegels voorzien! Kortom ook bij ons

laatste bezoek, dit jaar, troffen we nog steeds een mooi onderhouden pand aan. Wel hebben we twee jaar geleden de bedden weer een opknabbeurt gegeven en de slaapkamers van nieuwe gordijnen voorzien. Al vanaf 2004 wordt het tehuis door onze fantastische vrijwilliger in Colombia, Fausto, 4 maal per jaar voorzien van voedsel en an-dere benodigde goederen. Deze dingen worden bij de plaatselijke Makro te-gen groothandelprijzen gekocht en kosten HOGAR jaarlijks ongeveer 2500 Euro. Dit jaar reisden onze penningmeester Karel en zijn vrouw Tine met mij mee. Samen zijn we met

Fausto weer naar de Makro geweest en hebben wij de gekochte goederen bij de Casa afgeleverd. Dat zij ook nu weer blij met ons waren laat zich raden. Op het moment van ons bezoek waren er maar een paar kinderen aanwezig want elf van hen waren in het ziekenhuis twee blokken verderop! Dat wij rijk zijn met onze medische zorg komt hier maar weer eens sterk naar voren! De kinderen komen van heinde en verre en zijn arm, hebben te maken met soms onherstelbare medische aandoeningen en komen hier voor hun laatste hoop. Ondanks de goede zorg die zij hier gratis krijgen zijn er toch een

behoorlijk aantal kinderen die terminaal zijn en niet lang meer te leven hebben. Tijdens onze aanwezigheid troffen wij o.a. een meisje van amper twee aan die een sonde zou krijgen aangelegd. Er werd ons verteld dat zij hier haar verdere leven mee moest doen en er nooit meer vanaf zou komen. Dit omdat zij belast was met grote inwendige problemen die niet meer verholpen konden worden. Kippenvel wanneer je zo'n heerlijk opgewekt klein meisje ziet rondartelen en weet dat zij voor altijd zorg nodig zal hebben welke in haar eigen woonomgeving niet aanwezig is. Wanneer je beneden de armoedegrens

leeft en ver van de stad verstoken bent van welke medische hulp dan ook is een paar dagen lopen en liften de laatste strohalm. Hulp die vaak voor velen te laat blijkt te zijn.

Ons, als Stichting HOGAR projecthulp, is er dus alles aangelegen om hulp te blijven bieden daar waar het kan. Dat wij dat niet zonder uw financiële hulp kunnen moge duidelijk zijn! Met dank.

HANS KERSTEN.

PROJECT SCHOOL CLAUDIA

Al ruim 25 jaar is Karel v/d Berg onze penningmeester en dit jaar reisde hij weer, samen met zijn vrouw Tine, mee naar Colombia. Wanneer we bij de school van Claudia aankwamen had hij toch wel even een glimlach op zijn gezicht.

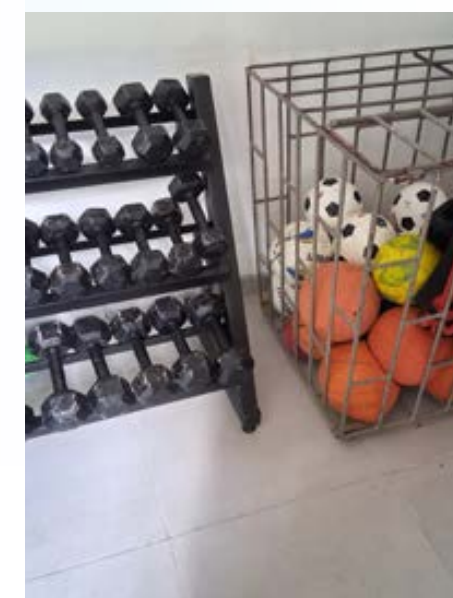

De overeenkomst met Karel en deze school is namelijk dat ze beiden "Bartholomeus" heten!! "De volledige naam van dit grote college is "La institución Educativa Bartolomé Lobo Guerrero". En Claudia Villagueran is daarvan de rector. Een goede hulp van Fausto wanneer er iets in Cali gecontroleerd moet worden. Zij is werkzaam geweest op meerdere

scholen en Stichting HOGAR heeft haar altijd gevolgd met hulp. Het weerzien was heel fijn en vol trots liet zij meteen al de dingen zien die wij het college het afgelopen jaar hadden geschonken. Sportmaterialen zoals ballen maar ook gewichten voor krachttrainingen! In een aantal lokalen zijn ook meerdere ventilatoren aangebracht. Probeer je maar eens te concentreren bij een hitte van meer dan 35 graden! We lopen een paar klaslokalen met leerlingen af waarbij zij en Fausto vol trots uitleggen wie we zijn en waar we vandaan komen. De meesten hebben geen flauwe notie waar in hemelsnaam Nederland of Holanda ligt! Fausto legt uit dat wij van oorsprong een adoptie organisatie zijn en dat we tevens diverse projecten in Colombia ondersteunen. Ook verteld hij dat Karel en Tine en ook ik kinderen uit Colombia hebben waarop een van de meisjes in de klas (13 a 14 jaar oud) haar vinger opsteekt en tegen mij zegt " Meneer kunt u mij ook niet adopteren"? Nadat ik haar heb uitgelegd dat ik al een gezin van 9 kinderen heb, t.w. 3 biologisch, 3 pleegkinderen en 3 geadopteerd uit Medellin,

gaf ze als antwoord " Maar meneer dat is dan toch leuk, dan heeft u er ook een uit Cali ". Je zou je kunnen afvragen waarom zij dit vroeg!! Nadat we zo nog een paar klassen waren afgelopen kwamen we op de vraag wat er nog noodzakelijk zou zijn waarmee Stichting HOGAR dit college zou kunnen helpen. "We zouden dolgraag in 4 lokalen een TV willen hebben maar de overheid helpt ons hier niet mee, veel voorlichtingen en programma's komen via internet binnen en het zou fijn zijn wanneer we ook hiervan gebruik kunnen maken. Ook willen we onze sportartikelen graag uitbreiden". Het totale bedrag zal ongeveer 10 miljoen Pesos zijn. Volgens de huidige koers is dat ongeveer 2500 Euro. Weliswaar iets boven ons budget maar Karel en ik strijken onze hand over ons hart en zeggen deze donatie toe. Het afscheid was ontroerend en voldaan verlaten wij Claudia en de school.

HANS KERSTEN

PROJECT HOMBRES HERMANOS

In het HOGAR-Nieuws nummer 2 van 2024 hebben we dit project uitgebreid aan de orde gesteld. Dit naar aanleiding van het overlijden van de grote man achter dit project, pater Winfrido J. Vercraeye. Een aantal jaren geleden had de man zijn Stichting al veilig gesteld op een dusdanige wijze dat alles te allen tijde gewoon door zou kunnen gaan.

En dat het grandioze project nog steeds werkt hebben we bij ons laatste bezoek op 17 maart van dit jaar kunnen zien.

Het was fijn om te zien dat de dagelijkse hulpverlening volop in beweging was en dat er tientallen "oudjes" gezellig deelnamen aan de dagbesteding in de vorm van gymnastiek met muziek en onder leiding van een deskundige! Wel heb ik moeten constateren dat Winfrido's grootste steun, maatje en toeverlaat, Pacho, inmiddels ook al achter in de tachtig, langzaam aan het dementeren is. Jammer, maar hij woont daar veilig en goed en in de omgeving waarin hij al bijna zijn hele volwassen leven heeft gewerkt met de pater. Gelukkig herkende hij mij nog wel en hebben we samen nog wat kunnen praten over die "goeie ouwe

tijd". Zoals gezegd het project loopt goed maar men moet erg op de centen letten. Een belangrijk gevolg daarvan is dat er bezuinigd moet worden op vernieuwing en de sanitaire hulp zoals meer dan een Tena luier per dag voor de incontinentie bewoners. Het komende jaar zal Stichting HOGAR projecthulp doorgaan met het leveren van 650 luiers per maand! Dat lijkt heel veel maar als je bedenkt dat er meer dan 20 mensen hierdoor een extra luier per dag kunnen gebruiken kom je al gauw aan dit aantal. Weliswaar wordt dit project ook al enige jaren ondersteund door de Alcaldia de Medellin (gemeente) maar deze bijdrage is onvoldoende waardoor men ook nog erg afhankelijk is van donaties!

HANS KERSTEN

MONTANUELA COPACABANA

In die twee en een half jaar dat ik niet meer in Colombia ben geweest is er met dit gebouw enorm veel gebeurd. Je weet gewoon niet wat je ziet! Niet alleen is er een tweede verdieping op het schooltje gezet maar ze hebben ook het hele voorterrein veranderd in een prachtige sportplaats. Bij mijn laatste bezoek waren er nog problemen met een lekkende dakconstructie.

In plaats van deze te repareren heeft de gemeente Copacabana deze metamorfose gecreëerd! Fantastisch zou je zeggen maar onze eerste vraag was natuurlijk "wat moet zo'n klein schooltje met maar ruim 30 leerlingen in hemelsnaam met een tweede verdieping doen?" Na de toelichting werden we alleen maar enthousiaster! De bovenverdieping is bij de trap afgesloten met een groot hangslot want boven is het een buurthuis geworden! Fantastisch want hiermee is het voortbestaan van de hele buurt inclusief de school gewaarborgd. En de prachtige, met een groot hek afgezet, sportplaats is zowel voor de leerlingen als voor de hele gemeenschap bestemd. Bij binnenkomst in de school kregen Karel en Tine de schrik van hun leven. De juffrouw bleek op twee druppels water te lijken op hun dochter! Ze konden hun ogen niet geloven en bleven maar naar haar kijken en al haar bewegingen te volgen.

Maar we kwamen natuurlijk ook om de school van nieuwe hulpmiddelen te voorzien! We hadden al meerdere spullen mee waaronder een grote sap machine, borden, bekers, bestek, een grilapparaat, rasp, grijptangen, schaal, schuursponsjes etc. Ook een flinke snelkookpan hoorde bij de geschenken. De kinderen zullen hier weinig van merken maar de juffrouw en speciaal de keukenhulp waren er heel erg blij mee! Karel en Tine waren druk aan het praten met een aantal leerlingen en namen natuurlijk ook een aantal foto's van de, op hun dochter gelijkende, juf. Enthousiast werden we na, het door de juf voorgekauwde, "gracias" door de kinderen uitgezwaaid!

HANS KERSTEN

PROJECT JEISON

Eigenlijk is onze hulp aan het project van Jeison achterhaald. Sinds hij het belangrijke CNN-award heeft gewonnen met daaraan verbonden een heel groot geldbedrag gaat het project voor de wind! Maar deze reis werd besloten om toch nog een keer een bezoek te brengen aan dit project. Naast de vele hulp aan zijn spastische lotgenoten bestaat het project ook hulp aan de gezonde, maar wel heel arme, schoolkinderen.

Meerdere klaslokalen zijn dagelijks gevuld met deze, soms ook wel zwak-begaafde, kinderen. Veelal kinderen waarvan de ouders geen cent te makken hebben. Het feit dat Jeison hen de mogelijkheid tot een opleiding biedt is natuurlijk fantastisch! Maar hieraan zijn wel kosten verbonden want de leraren moeten van het ministerie van onderwijs wel voldoen aan eisen en ook moeten zij als zodanig betaald worden. Daarnaast worden zij gehaald en weer naar huis gebracht door de twee bussen die Jeison zelf heeft aangeschaft. Ook moet er gegeten en gedronken worden. Al deze kosten worden opgebracht door een adoptie systeem dat Jeison heeft opgericht. Aangezien dit eigenlijk voor Stichting HOGAR wel binnen de mogelijkheden ligt hebben we besloten om een vijftal van deze kinderen financieel te adopteren! Jeison is daar meer mee geholpen dan dat we hem geld zouden toezeggen voor het voortbestaan van zijn apparatuur voor of inrichting voor de spastici! Hiervoor heeft hij immers voldoende inkomsten wat natuurlijk fantastisch is. In zijn bakkerij om de hoek worden tieners opgeleid tot bakker. Brood, croissants, cakejes en koekjes vinden hun weg naar de consument. Voordat wij afscheid namen van Jeison werden we, Fausto, Karel, zijn vrouw Tine en ondergetekende, getraceerd op een heerlijk broodje waarvan ik geen benaming kan bedenken maar het smaakte naar kaas en naar "meer". Het blijft indrukwekkend hoe Jeison elke keer weer iets weet te bedenken om aan inkomsten te komen en daarmee veel jeugd een blij leven en een toekomst

weet te bieden. Op deze, bescheiden, manier kunnen we hem toch blijven helpen! Met dank,

HANS KERSTEN.

PROJECT NUEVA FLORIDA IN CALI

In de jaren 90 van de vorige eeuw werd er afgesproken met de guerrillastrijders dat zij hun wapens zouden neerleggen als zij deel zouden mogen uitmaken van de regering! Hiermee ging men indertijd akkoord! Het gevolg is nu dus wel dat er vanaf 2022 een guerrillastrijder als president aan de macht is. Sindsdien rommelt het enorm in het kabinet en worden er gemaakte afspraken niet meer nagekomen. Het ging in februari van dit jaar zelfs zover dat de president Gustavo Petro al zijn ministers en andere hoge regeringsbeambten heeft gevraagd op te stappen!

Dit leidde tot nog meer spanningen binnen de Colombiaanse regering waardoor er sowieso al drie ministers zijn opgestapt! Genoeg over de politiek, maar ik noem dit niet voor niks als inleiding naar de deplorabele situatie waarin menige scholen in Colombia zich bevinden. Bij ons bezoek in eind maart van dit jaar troffen we dan ook een andere "Nueva Florida" school in Cali aan dan dat we al jaren gewend zijn. Dat de krottenwijk in de omgeving wordt aangepakt en de bewoners een andere woning aangeboden krijgen was ons al wel bekend. Dit leidde immers al een paar jaren geleden tot vermindering van het aantal leerlingen. Eind 2022 waren er van de 460 nog maar 300 over en bij

ons bezoek van afgelopen maart bleken dit er nog maar 76 te zijn! Rigoberto, de directeur, deelde ons mede dat dit een indirect gevolg is van het beleid van deze "terrorist" Petro sinds hij aan het bewind is. De leraren krijgen al lange tijd geen salaris meer en gaan op zoek naar een andere baan omdat ook zij een gezin hebben om voor te zorgen. Geen leraren betekent ook dat er geen les gegeven kan worden en daardoor neemt ook het aantal leerlingen af. Momenteel zijn er, inclusief hij als directeur, twee onderwijzers over.

Ondanks dat Stichting HOGAR nog kort geleden de goten en het dak en een paar muren heeft gerepareerd staat hier weliswaar een prima gebouw maar het geheel

biedt een trieste aanblik. Het grootste gedeelte staat leeg en op de computers ligt een dikke laag stof! Ook een aantal stoelen moeten eigenlijk afgeschreven worden. De toiletgroep in de, niet lang geleden gebouwde, aanbouw zijn in deplorabele staat omdat sommige deuren uit de scharnieren hangen en de afvoer verstopt is en elders omhoog komt. We schrokken van deze aanblik en werden er niet echt vrolijk van! Over de geur maar niet te spreken! Rigoberto hoopt dat er na de verkiezingen van 2026 verandering gaat optreden en heeft ons beloofd de school niet in de steek te zullen laten! Een prachtig aanbod waarvan wij hopen dat hij dit volhoudt want tenslotte kan ook hij niet van de wind leven! Maar er waren ook leuke dingen...

Tijdens ons bezoek waren er twee dames bezig aan de afwas van de borden en pannen welke waren gebruikt voor de maaltijd van de overgebleven 76 leerlingen. Het bleken moeder en dochter te zijn waarvan de moeder al jaren lang als vrijwilligster als keukenhulp haar diensten aanbood. De dochter, inmiddels ruim dertig jaar oud, had intussen als leerling van de school gebruik gemaakt en hielp nu alweer een paar jaren haar moeder in de keuken terwijl opa op haar kindje past. Zij wilden om beurten met mij op de foto en de dochter bedankte ons dat zij naar

school heeft kunnen gaan. Fantastisch toch? Daarbij te bedenken dat zij een van de velen is die haar al zijn voorgegaan! Dat geeft de burger weer moed en daarmee wordt maar weer eens aangetoond dat Stichting HOGAR goed bezig is geweest en dit zal blijven doen voor zolang dit mogelijk is! De toiletgroep zal worden aangepakt en zolang u het ons mogelijk maakt met uw donaties blijven wij de kinderen en de directeur Rigoberto ondersteunen! Alvast bedankt.

HANS KERSTEN

SCHOOLPROJECT SAN NICOLAS

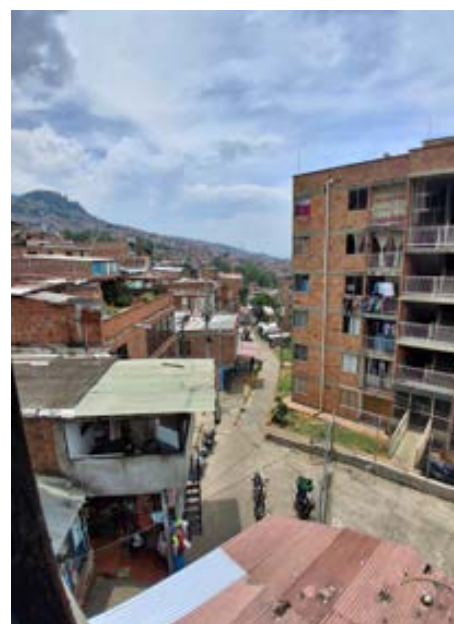
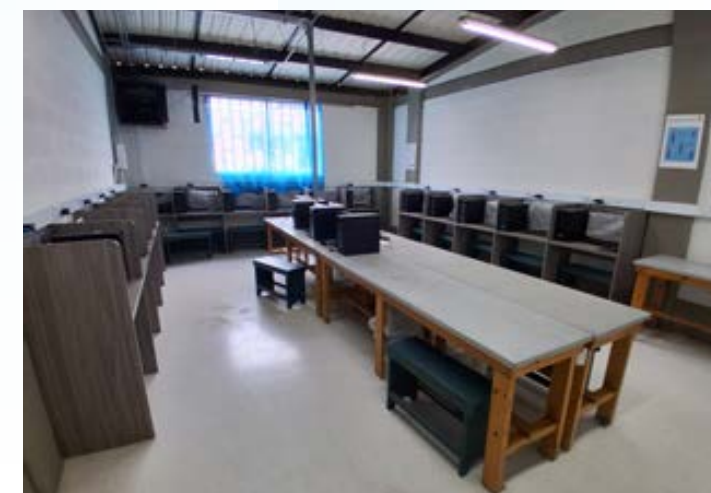
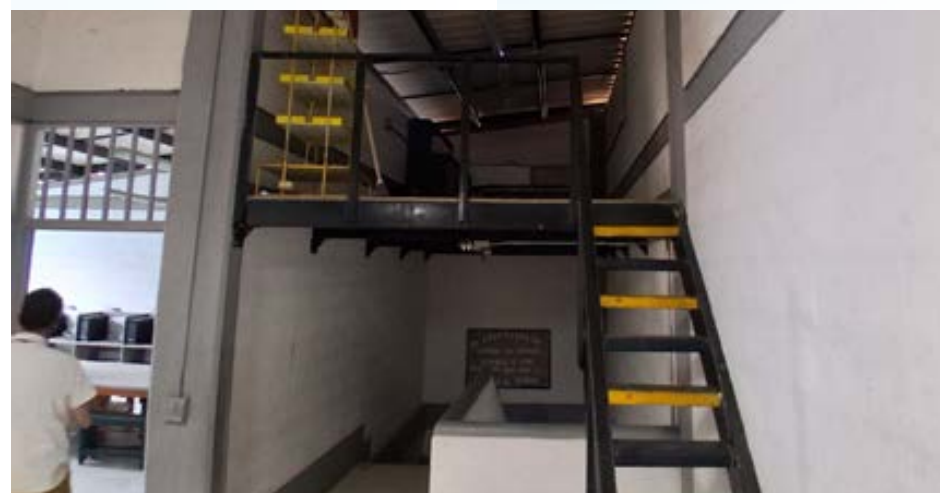
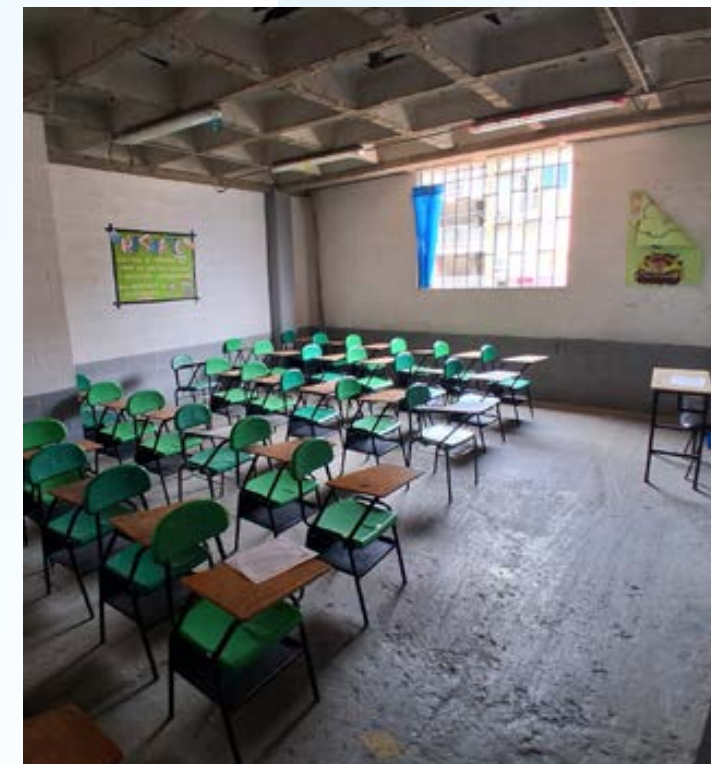
Bij aankomst is het eerste wat opvalt het grote hoge hek dat rondom het schoolplein is geplaatst. Het geheel wordt afgesloten met een flink hangslot! Al eerder was deze wens aanwezig maar omdat het een kostbaar object is werd dit alsmaar uitgesteld.

Het plein werd constant als hangplek voor de buurt gebruikt en diende ook als uitlaatplek voor veel honden uit de buurt. De kinderen konden haast niet vrijuit lopen en/of spelen zonder om de vele uitwerpselen te springen! Gelukkig is dat, door dit hek, nu verleden tijd. Wij kwamen nadat de ochtendploeg van 160 kinderen al verdwenen was. We hadden dus alle tijd en ruimte om, samen met de directrice, de toestand van het gebouw in ons op te nemen. Het ziet er goed onderhouden uit en men kan hier voorlopig mee vooruit.

Dat is ook de bedoeling want wij willen in juni 2028, een mooi gebouw overdragen! Stichting HOGAR bestaat dan 50 jaren en het is na al die jaren eindelijk eens tijd dat de Colombiaanse overheid zelf wat meer verantwoording gaat nemen voor de opleidingen van hun, anders kansloze, jeugd. Maar zover zijn we nog niet, de

komende drie jaren hopen wij nog op uw steun te kunnen rekenen en daarmee nog heel wat kinderen een "steuntje in de rug" te kunnen geven en voor u een aftrekpost voor de belasting te kunnen creëren. Alvast maar weer bedankt!

HANS KERSTEN.

20 JAAR VRIENDSCHAP

Vol enthousiasme stapte ieder van ons in het adoptie-avontuur. We wilden graag een gezin. Kinderen opvoeden tot mooie, zelfstandige, volwassen mensen. Hen allerlei ervaringen laten opdoen. Adoptie bleek te bestaan uit vele keuzes maken: land - vergunninghouder - wat wel/niet qua aandoening bij kind - leeftijd - 1, 2 of 3 kinderen? Onze keuze viel op HOGAR dus Colombia en daarmee zelfstandig reizen.

In oktober 2005 ontmoetten 3 families elkaar in hotel Santa Julia te Medellin.

Familie van Baal: In 2005 een dochter van 4 en in 2008 een halfbroer van 4 jaar.

Familie Achter de Molen: In 2005 een zoon van 4 jaar en in 2009 een dochter van 7 uit Haïti.

Familie Goelema-de Coö: In 2005 3 kinderen: een zoon van 7 en 2 dochters van 5 en net 4 jaar.

De tijd die nodig was voor de procedure had vele dagen waarop er geen afspraken waren met justitie of het ICBF en daarin

hadden we mooi de tijd om elkaar beter te leren kennen. Maar dan na zo'n 3,5 á 5 weken wil je graag naar huis en je kinderen voorstellen aan de familie.

De eerste 4 jaar gingen we vaak een weekendje weg met zijn allen. Vanuit 3 richtingen kwamen we dan ergens bij elkaar centraal in Nederland. Dit was en is héél waardevol. Vooral omdat de kinderen ongeveer dezelfde leeftijd hebben. De ontwikkeling liep de eerste jaren gelijk op. Alle kinderen hebben wisselingen van scholen gekend. Meerdere kinderen zijn uiteindelijk in het Speciaal

Basisonderwijs terechtgekomen. Onderzocht worden terwijl je relatief kort in Nederland bent na adoptie bleek lastiger dan gedacht.

Tijdens het gezinsonderzoek kregen wij de vraag: "Wie kun je om hulp vragen?" Er werd dichtbij voor praktische hulp bedoeld maar een hulplijn op afstand werkt ook! Alles om het als ouder lang vol te houden. Opvoeden is gewoon een (heel) zware taak.

Keuze basisschool, speciaal onderwijs,

hulptrajecten, wonen in zorginstelling met dagbesteding of studies en betaald werk. Wij leerden van elkaar o.a. het positieve effect van benoemen van gevoel en gedrag. De kinderen voelen zich meer begrepen en gehoord. Vooral wij moeders deelden veel en bleven afspreken toen de groei van de kinderen meer verschilde van elkaar.

Met de huidige leeftijden tussen 21 en 27 zijn wij gelukkig belangrijk in de levens van de kinderen. Soms functioneel, soms als afreageer paal of gewoon omdat het samen zijn fijn en gezellig is. We zijn blij met de ook vele positieve momenten, zelfs als dat kruimels zijn. Het is niet niets wat de kinderen hebben meegemaakt. Eigenlijk wel een compliment wanneer ze zich veilig genoeg voelen om thuis ander gedrag te laten zien.

2 families hebben contact met biologische familie in Colombia. Zij zijn ook terug geweest. De kinderen zijn daar zo ontspannen en thuis, dat hebben ze in Nederland niet. Helaas leven zij altijd in 2 werelden. Colombia en 't geadopteerd zijn hoort er voor ons gewoon bij. Het is een persoonlijke verrijking, zo voelt het.

Onze vriendschap heeft geholpen om het als ouder vol te houden! Je hoeft geen uitleg te geven, voelt geen oordeel, alleen begrip en mededogen. Nog steeds spreken we jaarlijks af en hebben zojuist onze 20 jarige vriendschap gevierd met een gezellig weekendje samen weg.

Met een dikke knuffel voor elkaar, groeten aan alle Hogar nieuws lezers,

ALIDA, DANIELLE, SASKIA

AARDVERSCHUIVING EN OVERSTROMING

Woensdag 24 juni werd ik gebeld door Fausto en Angela met de onthutsende mededeling dat er op Altos de Oriente, gemeente Bello Medellin, een gigantische aardverschuiving en overstroming had plaats gevonden. Een wolkbreuk met hevige regenval. Op het moment van ons contact was er sprake van minstens 10 doden en 15 gewonden. Ook werden nog mensen vermist.

Twee dagen later, op 26 juni, had ik opnieuw telefonisch contact met Fausto en toen bleek dat deze aantallen nog aanzienlijk waren oplopen tot 22 doden en 15 vermisten waaronder 3 van onze schoolkinderen. Veel huisjes zijn bedolven onder de aarde van een berghelling. De plaatselijke beek overstroomde en trad buiten zijn oevers. De mensen werden om 3.25 uur in de nacht in hun slaap verrast door deze modder en water lawine! De berghelling waartegen de illegaal gebouwde huisjes zijn gebouwd wordt als zeer gevaarlijk bestempeld. Er zouden zeker 50 van de huisjes zijn weggespoeld. Het aantal families dat op tegen deze helling wonen werd in 2007, tijdens de bouw van ons project, geschat op 360 met ongeveer 1100 kinderen! Dit aantal nam, vooral in het begin van

de laatste 18 jaren, aanzienlijk toe en is inmiddels gestegen tot maar liefst 30.000 bewoners! Het is een van de grootste illegaal bevolkte woonwijken van Colombia. Het betreft voornamelijk binnenlandse vluchtelingen uit de provincies Choco, Antioquia en Santander. Veelal in het nauw gedreven boeren die hun grond gedwongen hebben moeten afstaan aan de Farc en andere rebellistische groeperingen. Dit allemaal voor de plantage van papavers voor de opium industrie! Zij hebben hun hele hebben en houwen achter moeten laten en vestigden zich illegaal in en nabij Medellin in de hoop in deze industrie stad werk te vinden. Er heerst veel werkloosheid onder hen waardoor armoede een van de grootste problemen vormt.

Veel van de meegekomen en ook later geboren kinderen gaan niet naar school omdat daartoe geen faciliteiten zijn. Een van de redenen waarom Stichting HOGAR bovenop deze 2750 meter hoge berg een school heeft gebouwd ter vervanging van een klein houten schooltje waar 18 jaren geleden onderwijs werd gegeven aan 70 kinderen in een gammel houten gebouw-tje. Het ontbrak hen aan alles.

Onze, uit drie gebouwen bestaande, school op de Altos de Oriente, is een van HOGAR-s meest indrukwekkende projecten, is heel populair en doet nog volop dienst! De oproep van Fausto was of HOGAR extra geld kon sturen voor stretchers, dekens en vooral eten! Onze projectschool, Altos de Oriente functioneerde als opvang voor 100 tot 200

mensen waarvan de meesten er letterlijk wonen, slapen en eten.

Fantastisch natuurlijk dat Fausto dit initiatief al had genomen. Dat ik dit bericht hoorde kreeg ik de rillingen over mijn rug! Dit soort onstuimige weersomstandigheden vinden wereldwijd steeds meer plaats. En nu was het weer eens de beurt aan Colombia waar dit soort tragedies meer voorkomen. Maar nu dan vlak naast ons project! Het kwam voor mij wel extra dichtbij omdat ik deze buurt al vele jaren bezoek.

Waarschijnlijk zijn er meer dan de voornoemde 3 van de kinderen die naar onze school, gaan getroffen! En dan te

bedenken dat ik er amper drie maanden voor de ramp nog heb rondgelopen met Karel. Het toeval wil dat we notabene net klaar waren met het renoveren van een van de daken van de drie gebouwen van het project. Het heeft zo moeten zijn!

Nog diezelfde middag heeft HOGAR, middels Karel, € 5000 overgemaakt om de eerste noden aldaar te kunnen bekostigen. Vanaf 7 juli konden de kinderen weer gebruik maken van de school omdat er inmiddels voldoende opvang ruimte beschikbaar was gesteld door de gemeente.

10 juli Ontving ik van Fausto een foto waarop te zien is dat een van de zijgevels van de school beschilderd wordt als herdenking aan de overleden schoolkinderen. Een fantastisch idee en tevens bekruipt mij dan de trots dat onze school hieraan een bijdrage heeft kunnen leveren.

HANS KERSTEN

Inmiddels is bekend geworden dat er op 25 juni 2025 zeker 27 mensen zijn overleden. 163 families zijn verscheurd en ongeveer 2000 mensen zijn getroffen door deze catastrofe. Dit is helaas niet de enige aardverschuiving want volgens de krant El Pais zijn er sinds april dit jaar in het hele land 100.000 getroffen families te betreuren.

Pauli Praat

Sinds dit jaar heb ik een hele mooie klus op het werk: sollicitatietrainingen geven in de gevangenis. Mooi klus? Ja! Vriendinnen vroegen me of ik dat niet eng vind. Nee, absoluut niet. Ik loop liever daar naar binnen, dan dat ik in het donker hier om de hoek het park in loop. De jongens moeten echt wel wat stappen maken voordat ze in aanmerking komen voor dit traject. De groep bestaat uit een mooie mengeling van diverse achtergronden, culturen, leeftijden en opleidingen. Wat deze jongens gemeen hebben? Ze hebben vrijwel allemaal in hun leven in meer of mindere mate te weinig basisvertrouwen meegekregen. Veel van de jongens hebben bijvoorbeeld een hechtingsstoornis, ADHD, een vorm van autisme, cognitieve issues of gewoon een ontzettend verrotte achtergrond. En helaas, maar waar: in de laatste groep die ik had, had iedereen een donker gekleurde huid, op één jongen na...

Tijdens onze trainingen proberen we ze iets mee te geven over hun periode na detentie, over hoe belangrijk het is om werk te vinden. Ze stellen zich verrassend open voor ons: vertellen vaak eerlijk waar ze voor zitten, hoe ze zich erbij voelen en hoeveel spijt ze hebben. Ze hebben vooral een heel negatief zelfbeeld: 'Ik ben de fout in gegaan, niemand zit meer op mij te wachten, dus ik kan net zo goed blijven doen wat ik gedaan heb.' Precies dat proberen we te doorbreken. Dat is niet makkelijk! Tijdens onze trainingen ontstaan soms flinke discussies. Nooit met ons, wel onderling met elkaar. Maar

altijd met respect, en dat is bijzonder. Uiteindelijk zitten we wel met een groep van 8 gedetineerden in een kleine ruimte. Ze zijn juist blij dat er ook nog mensen zijn die oprechte interesse tonen en niet bang zijn om eerlijk tegen ze te zijn. Want dat is het wel: Ik zeg ze wat ik vind en ik ben ook streng! Uiteindelijk zitten ze hier niet voor niks en hun acties hebben altijd schade toegebracht aan anderen. Nu kunnen ze iets terug gaan doen en die kans moeten ze wel pakken.

Tijdens één van de trainingen moet er iets geprint worden. Mijn collega gaat dat doen, vergezeld van degene uit de PI die erbij zit want die heeft een sleutel. Net nadat ze het lokaal hebben verlaten, komt er alarm. Mijn pieper blijft maar gaan. Ik bel met het hoofd detentie en vraag wat de bedoeling is. Of de jongens bij mij mogen blijven? Geen probleem. De jongens juichen! Onder het genot van thee en koffie zitten ik zo ruim een uur met ze in dat lokaal, het einde van het alarm af te wachten. En we kletsen. Over van alles en nog wat: de situatie in Gaza en die in de Oekraïne. Over Trump en wat ik van hem vind. Maar ik krijg ook tips om af te dingen op een markt in Marokko als ik daar eens op vakantie naartoe zou gaan.

Er wordt heel veel gedeeld. Ik hoor verhalen over een jeugd vol teleurstellingen, discriminatie, desinteresse en onvermogen van ouders en leerkrachten, groepsdruk van de verkeerde mensen. Ook daar wordt mijn mening over gevraagd. De

uitdaging voor mij is om te luisteren, te reageren en daarbij niks over mijzelf en mijn privéleven vrij te geven. Ik kan niet vertellen dat mijn zoons ook te maken hebben (gehad) met discriminatie, dat ze in principe ook uit een uitzichtloze situatie komen. Dat met aandacht, liefde en begeleiding heel veel bereikt kan worden. Na zo'n dag ben ik altijd blij dat ik een tijdje moet rijden. Dan kan ik even de gedachten ordenen. Dan denk ik aan al die kinderen die ook opgroeien in mindere omstandigheden. Aan wat ze misschien te wachten staat als ze ook de fout ingaan. We hebben als maatschappij een verantwoordelijkheid. Ik zeg niet dat iedereen een tweede kans verdient, want er zijn nu eenmaal mensen die nooit meer vrij mogen komen. Sommige dingen zijn onvergeeflijk. Maar deze jongens? Daar ga ik mijn uiterste best voor doen!

stichting-hogar.nl

Voor maar € 17,⁵⁰ schenkt u al een schooltas met alle benodigdheden voor een heel schooljaar aan een kind in Colombia.

Een kind, een tas!
Maak € 17,⁵⁰ over op
NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
 o.v.v. 'schooltas'

De tassen met inhoud worden door Fausto ingekocht in Colombia!

Vaak ontvangen we goede ideeën om extra geld in te zamelen voor de projecten in Colombia. Daarnaast zijn er al veel leden en adoptieouders die zelf geld inzamelen voor een bepaald project.

Hoewel we als Stichting HOGAR alle projecten dit jaar konden steunen, willen we ervoor zorgen dat we dit kunnen blijven doen. Sponsors zijn vaak dichterbij dan je zou denken, maar dan moeten we wel weten waar we moeten zoeken. Hiervoor hebben we uw hulp nodig!

Werkt u bij een bedrijf wat veel doet aan maatschappelijk ondernemen en denkt u dat er wel ruimte is voor een nieuw project? Breng dan eens Stichting HOGAR onder de aandacht! Zoekt uw school nog een goede bestemming voor het zendingsgeld? Wie weet is Stichting HOGAR dan een mogelijkheid!

Plaats hier uw advertentie en steun Hogar projecthulp

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met de advertentieverkoop van HOGAR-Nieuws

E-mail:
 advertentie@hogarnieuws.nl

Alle inkomsten uit de advertentieverkoop gaan in zijn geheel naar de projecthulp van Stichting Hogar.

Met de burensamen een bepaald project steunen? Laat het ons dan weten!

U kunt bij ons informatiepakketten aanvragen. Aan de hand van deze folders en leaflets kunt u heel goed visueel maken hoe Stichting HOGAR de diverse projecten steunt. Informatie aanvragen kan via de website www.stichting-hogar.nl of via info@hogarnieuws.nl

Een kind, een tas!
Maak € 17,⁵⁰ over op
NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
 o.v.v. 'schooltas'

Uw bijdrage in Hogarnieuws?

Uw ervaringen met uw adoptiekinderen kan van onschatbare waarde zijn voor andere ouders. Uw verhalen en tips geven troost en steun.

Stuur uw verhaal naar (eventueel anoniem)
redactie@hogarnieuws.nl of per post:

HOGAR-Nieuws
 familie Pauli,
 Biezematen 22,
 7326 KH Apeldoorn

Wij zoeken sponsors

Colofon

WINTER 2025, 30e jaargang
 HOGAR-nieuws is een uitgave voor stichting HOGAR

Redactie

Karin van Dongen en Arjan Parie
 Mariëlle en Frank Pauli

Adreswijzigingen en abonnementen:

leden@hogarnieuws.nl

Kopij:

redactie@hogarnieuws.nl

Redactieadres:

Familie Pauli, Biezematen 22
 7326 KH Apeldoorn

Ontwerp en Lay-out

Arjan Parie – Grafisch ontwerp

Bestuur Stichting HOGAR

Hans Kersten, Karel van den Berg,
 Aralt Brilman, Arjan Parie, Frank Pauli

Aan deze uitgave werkten mee:

Hans Kersten

Giften

Rekeningnr. NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. HOGAR-Nieuws te Apeldoorn

Een jaarabonnement van het HOGAR-Nieuws kost € 15 per jaar, prijswijzigingen voorbehouden. **Het HOGAR-Nieuws verschijnt één keer per jaar.** Het abonnementsgeld dient per vooruitbetaling te worden voldaan. Abonnementen gelden tot wederopzegging en worden zonder tegenbericht automatisch verlengd. Het abonnement is geldig voor een kalenderjaar, dat wil zeggen van januari tot en met december. Opzeggingen dienen daarom schriftelijk vóór 1 december ontvangen te zijn. Aanmeldingen die op een willekeurig moment in een lopend jaar worden ontvangen, betalen het aantal nog te verschijnen uitgaven van het HOGAR-Nieuws. In januari daaropvolgend vindt de betaling plaats voor het komende jaar. De redactie moet de ingezonden kopij soms inkorten of enigszins redigeren. © HOGAR-Nieuws

Een kind, een maaltijd, een toekomst!

EEN MAAND
LANG ETEN OP
SCHOOL

**STICHTING-
HOGAR**.NL
PROJECTHULP COLOMBIA

Een kind, een maaltijd!

**Maak € 17,⁵⁰ over op
NL14 INGB 0009 5617 37**

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'

